

Jak se do Valdštejnské kaple dostala hudba

Kdysi dávno žila chudá vdova, která měla dceru Marii. Lidé jí však říkali Notička. Uměla totiž nádherně zpívat. Když ji lidé slyšeli zpívat, celá vesnice utichla. Žila si krásný život, sice neměla žádné drahé hračky ani šat, ale hudba jí dávala naději a úsměv. Jen jedna věc ji trápila. Věděla, že stará a hodná vdova není její matka.

Na její 18. narozeniny se jí zjevil pán oděný v krásný a drahý šat a vyprávěl jí o její matce, že jí musí Notička pomoci, že prý je jediná bytost pod sluncem, která ji může zachránit, protože matka je právoplatná dědička trůnu. Notička mu naslouchala a nakonec řekla: „Jestli jí mohu pomoci, udělám to!“ A hned ráno si sbalila věci a rozloučila se se starou vdovou. Ta plakala, ale nakonec jí popřála: „Hodně štěstí a ať se ti nic nestane.“

Marie si vzala trochu vody a pár buchet do ranečku a šla. Už šla den, dva, týden. Pak už ztrácela kontrolu nad časem, ale stále věřila, že ji maminka potřebuje. Jeden večer už nemohla dál, sedla si do trávy a rozplakala se. Tu slyší: „Copak se ti stalo dítě?“ Marie zvedla hlavu a vidí křehoučnou vílu. Marie se štípla do ruky a vykřikla: „Au!“ Víla se jí zeptala: „Proč se štípeš, když tě to bolí?“ Marie ze sebe jen vykoktala: „Ty, ty, ty jsi živá?“ „No a neměla bych být?“ otázala se víla. „No, u nás přece žádné létající mluvící bytosti nejsou,“ odpověděla zase Marie. „Co není, může být. Teď už dost řečí! Pojď, jsi celá bledá, udělám ti bylinkový čaj.“

Marie šla moc ráda. Když dopila čaj a dojedla česnečku, zeptala se víly, jestli nezná královnu hudby, která byla svržena zlou čarodějnici. Na to víla odpověděla: „Holčičko, tady jsi v pohádkovém kraji, toto je říše královny hudby.“ „A kde bych našla královnu hudby?“ pospíšila si Marie. „Nejspíše uvězněnou ve Valdštejnské kapli,“ odvětila víla. Marie že musí už jít, rychle se rozloučila, vzala si svůj raneček a odešla.

Běžela přes louky, pole, kopce až na hrad Valdštejn. Když tam dorazila, hned zamířila do kaple. Slušně pozdravila paní, kterou tam uviděla. „Kdo jsi?“ otázala se paní. „Já jsem Marie, ale lidé mi říkají Notička.“ „Ty jsi No-, No-, Notička?“ „Ano.“ „Dcera královny hudby?“ „Ano, a kdo jste vy?“ „Já jsem královna hudby.“ „Dopravdy jste moje matka?“ „Marie, musíš odtud pryč, zlá čarodějnice tě uvězní jako mě.“ „Maminko moje, nenechám tě tu.“ Chytila mříže a lomcovala s nimi, ale ty se ani nehuly. Tu jí maminka pohlédla do očí a řekla: „To nemá cenu, uteč!“ „Ne, stará vdova vždy říkala, když už nemůžeš nebo máš strach, zazpívej si.“ A Notička začala zpívat: „Když nemůžeš, tak přidej víc, zazpívej si z plných plic.“ A najednou se mříže začaly otevírat, Marie s královnou si padly do náručí. „Spolu dokážeme vzdorovat zlé čarodějnici,“ řekla mamince Marie. „Když dnes přesně o půlnoci usednu na trůn, stanu se opět královnou hudby. Tak neotálejte! Už je skoro půlnoc.“

Běžely nahoru po schodech do Valdštejnské věže, už jsou skoro tam, odbíjí půlnoc a královna usedá na trůn. Nic se ale neděje. „Pojď sem, Notičko, sedni si na trůn ty.“ „Ale proč? Ty jsi přece královna.“ A najednou sem vbíhá čarodějnice. Marie si rychle sedá a najednou všude svítí nádherné světlo. Čarodějnice jen křičí: „Ne!“, když se mění v myš, která rychle běží pryč. Královna hudby jí jen řekla: „Děkuji ti, dcero má, ukázala jsi mi, že i strach má svou hranici. Přeji ti, ať vládneš moudře a spravedlivě. Mám tě ráda.“

Od té doby se ve Valdštejnské kapli často zpívá a hraje, protože hudba zahání strach a přináší naději a úsměv.